

Δημιουργική γραφή - Συγγραφή διηγήματος¹

Σαράντα χρόνια προσμονής...

Ακόμη μια μέρα πέρασε, περιμένοντας η μάνα τον μονάκριβο γιο της να επιστρέψει, μετά από σαράντα χρόνια αγωνίας και αναμονής. Κρατώντας τη φωτογραφία του, χιλιάδες «ΓΙΑΤΙ» στροβιλίζονταν στο μυαλό της.

«Μακάρι να ήσουν εδώ.... Έστω και ανάπηρος....»

Κοίταξε έξω από το παράθυρο. Όλα μαύρα, σκοτεινά, μουντά. Λες και η φύση τη συμπονούσε. Το μυαλό της ανέτρεχε στα εφηβικά του χρόνια και μόνο ένα πράγμα θυμόταν με ακρίβεια, τον ασίγαστο πόθο του να υπηρετήσει την πατρίδα.

«Εγώ θα γίνω υπολοχαγός!», έλεγε συχνά και τα μάτια του πετούσαν σπίθες.

Στις παρελάσεις πάντα κρατούσε το λάβαρο. Βάδιζε κοιτώντας το με δέος και οι γονείς του τον θαύμαζαν.

Η μάνα του αναπολώντας τα όλα αυτά έκλαιγε βουβά. Αλλά μη αντέχοντας άλλο αυτό τον πόνο που κουβαλούσε σαράντα χρόνια μέσα της, άφησε έναν μεγάλο λυγμό -καθώς περνούσε από το δωμάτιό του- να φύγει, συνοδευόμενο από ένα τεράστιο αναπάντητο «ΓΙΑΤΙ».

Κατευθύνθηκε με αργό βαρύ βήμα προς το εικονοστάσι. Άναψε το καντήλι, ασπάστηκε τα εικονίσματα και έπειτα γονάτισε και προσευχήθηκε.

«Σε παρακαλώ Θεέ μου, παντοδύναμε, που μόνο εσύ ξέρεις τον αβάσταχτο πόνο που τράβηξα και τραβάω όλα αυτά τα χρόνια. Φανέρωσέ μου τον πολυαγαπημένο μου γιο. Σε παρακαλώ! Κάνε γρήγορα, όμως, γιατί γερνάω... Ας τον αγκαλιάσω για τελευταία φορά και μετά ας πεθάνω...».

Λέγοντάς τα όλα αυτά, δύο χοντρά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της.

Ο ήχος του τηλεφώνου τη διέκοψε και συνάμα την τρόμαξε. Ποιος να ήταν; Ο άντρας της δεν ζούσε. Είχε χάσει τη ζωή του στον πόλεμο. Μια σφαίρα τον βρήκε στο στήθος. Ο μονάκριβος γιος της ήταν αγνοούμενος. Μετά τη λήξη του πολέμου δεν είχε δώσει ούτε ένα σημείο ζωής. Από τότε ζει μόνο με την ελπίδα να ξανταμώσει τον γιο της.

Σηκώθηκε, έκανε τον σταυρό της και πήγε να απαντήσει το τηλέφωνο.

- Παρακαλώ!

- Ναι, την κυρία Βασιλική θα ήθελα.

- Εγώ είμαι. Τι συμβαίνει;

¹ Η συγγραφή του διηγήματος έγινε στο πλαίσιο του Διαγωνισμού «Κύπρος 1974-2014, 40 Χρόνια Δεν Ξεχνώ, διεκδικώ, δημιουργώ...».

- Κυρία Βασιλική, είμαστε από την Αστυνομία Κύπρου. Έχουμε ευχάριστα νέα για εσάς!

- Τι έγινε; ρώτησε γεμάτη περιέργεια και η καρδιά της σκίρτησε.

- Ο γιος σας ζει!

- Τι;;; Αλήθεια; Σας παρακαλώ πείτε μου ότι δεν μου κάνετε πλάκα. Σας παρακαλώ!

- Όχι, αλήθεια είναι. Δεν θα μπορούσαμε να πούμε ψέματα για ένα τόσο σοβαρό θέμα.

Τότε το ακουστικό της έπεσε. Τα χέρια της έτρεμαν. Τα πόδια της δεν τη βαστούσαν. Κάθισε για να συνέλθει. Έκλαιγε. Αλλά αυτή τη φορά από χαρά. Δεν μπορούσε να το πιστέψει!

«Ο γιος μου ζει! Ναι, είναι αλήθεια! Ζει!».

Νόμιζε ότι ήταν όνειρο ότι θα ξυπνούσε και θα είχε επανέλθει στη δυσάρεστη πραγματικότητα.

«Ευχαριστώ, Χριστέ μου! Ευχαριστώ!».

Καθώς έπλεε σε πελάγη ευτυχίας, χτύπησε η πόρτα. Ήταν ο πιο γλυκός ήχος που είχε ακούσει στη ζωή της! Σηκώθηκε από την πολυθρόνα με κομμένη την ανάσα και πήγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε να την ανοίξει.

Η στιγμή δεν χωρούσε λόγια και κουβέντες. Τα βλέμματά τους διαπεράστηκαν. Αγκαλιάστηκαν σφικτά για αρκετή ώρα.

- Γιε μου!

- Μάνα!

- Πες μου ότι είσαι στ' αλήθεια εσύ...! Πες μου ότι δεν βλέπω όνειρο!

- Εγώ είμαι, μάνα! Εγώ είμαι!

Δεν μπορούσε κανένας από τους δύο να πιστέψει ότι ναι, πράγματι βρίσκονταν μετά από σαράντα ολόκληρα χρόνια.

Τότε ένα τεράστιο χαμόγελο φώτισε τα πρόσωπά τους.

- Σαράντα χρόνια είχα ξεχάσει πώς είναι να χαμογελάς!

- Το ξέρω, μανούλα μου. Το ξέρω. Φοβήθηκα ότι δεν θα σε προλάβω ζωντανή. Φοβήθηκα τόσο πολύ...!

- Εγώ ήλπιζα ότι θα σε έβρισκα ζωντανό, αλλά μέσα μου φοβόμουν το μοιραίο.

- Να, όμως, που είμαι εδώ και σου μιλώ.

Μετά, αφού έμεινε και τον κοίταζε για πολλή ώρα τον οδήγησε μέσα στο σπίτι, όπου και τον περιποιήθηκε. Προσπαθούσε να αναπληρώσει τα χαμένα χρόνια που δεν τον είχε κοντά της.

- Θες να κοιμηθείς λίγο; Μάλλον θα είσαι εξαντλημένος.

- Όχι, νομίζω κοιμήθηκα αρκετά!

- Τι εννοείς; Δεν σε καταλαβαίνω.

- Δεν νομίζω ότι έχει νόημα να σου πω. Γιατί να σου πω, για να πληγωθείς περισσότερο; Δεν φτάνει ο πόνος και τα δάκρυα που έχυσες όλα αυτά τα χρόνια; Μόνο και μόνο η αβάστακτη αγωνία που κουβαλούσες στην ψυχούλα σου τέσσερις δεκαετίες αρκεί...

- Δεν τραβήξαμε τον ίδιο πόνο; Την ίδια αγωνία; Άνοιξε μου την ψυχή σου, γιε μου. Πες μου! Τι είναι αυτό που προσπαθείς μάταια να κρύψεις μέσα σου; Γιατί ό,τι και να πεις, ό,τι και να κάνεις, οι μνήμες μένουν χαραγμένες ανεξίτηλα στην καρδιά σου.

- Όταν έγινε η δεύτερη εισβολή, εγώ και ο πατέρας πήγαμε να πολεμήσουμε ενάντια στη θέλησή σου. Στη διάρκεια μιας σκληρής μάχης, στη Μια Μηλιά, με τέσσερις Τούρκους, πυροβολήθηκε ο πατέρας. Τότε εγώ θόλωσα. Έτρεξα πάνω τους και άρχισα να τους χτυπώ βίαια. Εκείνοι ήταν τέσσερις, εγώ ήμουν ένας. Κρύος ιδρώτας με περιέλουσε. Φοβήθηκα για μένα, για τον πατέρα, για σένα που δεν θα σε ξαναέβλεπα! Παρόλο που ήξερα ότι θα έχανα τη μάχη, δεν παραδόθηκα. Ύστερα από δύο λεπτά ήρθαν ακόμα τρεις Τούρκοι στρατιώτες. Μάλλον ο ένας από τους επτά είχε ανώτατη θέση, γιατί όταν τους είπε κάτι στα τούρκικα, αυτοί απομακρύνθηκαν από κοντά μου.

«Σας μισώ», ξεφώνησα εγώ με όλη μου τη δύναμη, καθώς γύρισα και είδα τον πατέρα να ξεψυχά. Τότε αυτός ο ανώτατος αξιωματικός ρώτησε τον Τούρκο στρατιώτη -ο οποίος προφανώς γνώριζε ελληνικά- τι είπα. Ακόμη θυμάμαι τι απάντησε: «Senden nefret ediyorum».²

Αυτός συνοφρυώθηκε, με αγριοκοίταξε και είπε στους άλλους δύο που τον συνόδευαν «almak».³ Αυτοί τότε έτρεξαν καταπάνω μου. Μου έδεσαν τα χέρια, μου έκλεισαν τα μάτια, με έβαλαν σ' ένα φορητό και μετά από μια μεγάλη διαδρομή φτάσαμε σ' ένα άγνωστο μέρος.

Μετά από δύο μέρες με οδήγησαν σ' ένα παλιό λεωφορείο μαζί με άλλους είκοσι στρατιώτες. Όλοι μας φοβηθήκαμε για το πού θα μας έπαιρναν. Είχαμε τον φόβο του άγνωστου στην ψυχή μας και φοβόμασταν για το τι θ' ακολουθήσει.

Πάλι η διαδρομή ήταν μεγάλη. Μας πήραν στην Τουρκία. Στα Άδανα. Εκεί μας χτύπησαν βάνουσα και μας άρπαξαν όλα τα χρυσαφικά που είχαμε επάνω μας. Αργότερα μας έριξαν στις φυλακές. Εκεί παραμείναμε για δώδεκα μέρες. Καθημερινά μας υπέβαλλαν σε φρικτά βασανιστήρια.

Το φαγητό αηδιαστικό και οι μέρες δεν έλεγαν να περάσουν. Την πέμπτη μέρα που ήμασταν εκεί, μην αντέχοντας άλλο αυτή τη κατάσταση αποφάσισα να κάνω κάτι ριψοκίνδυνο. Να αποδράσω!

² *Senden nefret ediyorum*: σας μισώ

³ *almak*: αρπάξτε τον

Την επόμενη μέρα, αφού μας έβγαλαν στο προαύλιο, πήγα στην πίσω αυλή και σκαρφάλωσα στα κάγκελα. Τότε ο φύλακας με είδε και αμέσως με πυροβόλησε στο πόδι. Πέφτοντας, χτύπησα και το κεφάλι μου. Έχασα τις αισθήσεις μου.

Μετά από αυτό, το μόνο που θυμάμαι είναι τον εαυτό μου να ξυπνά στο νοσοκομείο. Τίποτα άλλο. Οι γιατροί με ενημέρωσαν πως βρισκόμουν πολλά χρόνια σε κώμα.

Όταν συνήλθα εντελώς, αποφάσισα να ταξιδέψω στην Κύπρο για να σε βρω. Δεν ήξερα όμως πού να ψάξω, γιατί το σπίτι μας στο Βαρώσι βρισκόταν υπό τουρκική κατοχή. Έτσι πήγα στην Αστυνομία. Με τη βοήθειά της σε εντόπισα και δεν μπορώ να το πιστέψω ακόμη πως βρίσκομαι κοντά σου! Λοιπόν, αυτή είναι η ιστορία...

Η μητέρα του τον άρπαξε, τον αγκάλιασε και άρχισε να κλαίει με αναφιλητά. Συνάμα ευχαριστούσε τον Θεό που τον έφερε πάλι κοντά της, εκπληρώνοντας αυτή την τελευταία της επιθυμία.

- Και τώρα το μόνο που έχω να μου θυμίζει τον πόλεμο είναι το σημάδι από τη σφαίρα στο πόδι!

- Σώπα, καλέ μου, σώπα!

- Μην ανησυχείς, μάνα! Εγώ νιώθω υπερήφανος για όλα όσα πρόσφερα για την πατρίδα μου. Κύπρος μου πολυαγαπημένη, σ' αγαπώ και ελπίζω σύντομα να σε δω επιτέλους ελεύθερη!!!

Μαργαρίτα Χριστοδούλου, Α3

Περιφερειακό Γυμνάσιο Ξυλοφάγου

Σχολική χρονιά: 2014-2015

Διδάσκουσα: Μαρία Νέστορα, Φιλολόγος